

Поетичним рядком

Валентина ГРОМОВА

Таке віртуозне прощальне – Па!
Листок зірвався, покружляв
і вправ.

А сонце ніжило небу спинку.
І бігала осінь за літом –
навшпиньки

Набігли в яблуках червоні коні.
Траву зелену потоптали на осонні.
І нишком продає жоржини осінь.
Я не купила – дорого так
просить.

Не збулось. Поплило в ковчезі.
І знову – черга!
За примарним осіннім щастям.
Як – за причастям.

На семи вітрах закружляла осінь.
У неї сонечка вже
не допросишся.
Від дощів нічим не відкупишся.
Крамарка хитра все
поскуплювала.
Горіхи й сливи, яблука й груші.
І наші ще літні роздягнені душі.

Серпень 2021.

Олена ТЕРЕЩЕНКО

У медовому спекотнім серпні
Розчинилась усмішка твоє.
І мої малюнки напівстерті
На піску змиває течія.

Я сховаю у своїх долонях
Голос твій, печаль твоєю і сміх,
Щоб зимових днів кришталь
холодний
Відблиск літа повернути зміг.

І коли в провулки міжсезоння,
Наче в лабіринт, занурює я,
Затріпоче на моїй долоні,
Як метелик, усмішка твоє.

18. 08. 2021.

**Акція
в бібліотеці
«Моя Україна»**

19 серпня в обласній універсальній науковій бібліотеці ім. В. Короленка відбулася ця акція. Відкрив її дует бандуристок – випускниць Чернігівського фахового музичного коледжу ім. Л. Ревуцького – Карина Шульга й Катерина Давиденко.

Потім сказала вітальне слова заступницю голови громадської організації «Спілка жінок Чернігівщини» Ганна Пушкар. Співали лауреат всеукраїнських конкурсів Сергій Гончаренко та музикант і поет Віталій Левада.

До заходу долучився відомий у Чернігові журналіст і письменник Владислав Савенок. Він представив свою виставку світлин «Чернігівщина: фотолітопис Незалежності від Владислава Савенка», фото різних років. Свої вірші читали поети, учасники поетичного бібліопростору «А+» при бібліотеці.

Працівники бібліотеки створили яскраві фотозони в українському стилі: старовинні рушники, вишиванки, барвисті хустки, букети айстр і чорнобривців, червонобокі яблука.

Думки вголос: рядки з Фейсбука

Любов ГОЛОТА

День журналіста

Про «бути журналістом» мріяла з шостого класу. Звісно ж, не без впливу «трьох суток шагать, трьох суток не спати – ради нескількох строчек в газеті». Там був чудовий редактор, який, креслячи мої красивості й ліричності, вчив мене писати про людей так, «щоб їх було видно». Це були мої земляки: доярки й комбайнери, директор восьмирічної школи, що на власний ризик створив музей загиблих місцевих хлопців, яких у куйфах та без зброї погнали воювати з німцями за хутір Високий, це були солдатські вдови, вічні ланкові, телятниці й свинарки... Вони дивилися співчутливо на мій блокнотик і авторучку, яка пирскала чорнилом і ставила клякси, іноді повчали: оце пиши, а це не пиши. Але, разом з редактором, не відбили мою хіть до професії.

Після університету працювала в обласних газетах. Редакторка першої повчала мене, що «треба любити не себе в газеті, а газету в собі» і «вірші будете писати, як підете на пенсію». Редактор другої казав: «зробив діло – гуляй сміло» і «напиши мені історію так, щоб я згадав «Сунічну поляну» Бергмана».

У мене не виходило потрафити ні першій, ні другому, але я старалася: літала у відрядження «кукурузником», їздила «уазиками» й приміськими електричками, вибивала шийні хребці, трясучись по шість годин у якихось тупорилих автобусах на 32 пасажирки. Мені ще й сьогодні сняться тодішні районні готелі з безперемінними чорнобілими картинками на стінах – десятитисячною копією якоїсь графіки, сірі простирадла, вікна, за якими акації, тополі, клени... І розкіш придніпровських ландшафтів: поля, степи, малі й великі річки і люди, люди, люди – повірте, я їх любила й захоплювалася ними. Й досі пам'ятаю їхні фрази, їхні лиця, їхню українськість, що й не снилася тим, хто сьогодні зверхньо розмірковує про «недопатріотизм східняків». До речі, Дніпропетровщина і її чорноземі унікальні, а ще вона стоїть на гранітному материкові, а ще руди всілякі – наші мають досить заліза в крові і в характері, і ця безкінечна жіноча терплячість, і найвродливіші чоловіки, і чорноголові хлоп'яки та русокосі дівчатка...

Не буду розповідати, як тоді повчали молодих журналістів, «розбирали» на зборах та літучках, – я не про це, я про людей.

Вже в столиці, двадцять з чимось років тому у мене була не лише мрія, але й наміри зробити журнал «Люди» (не публічний, а від коліски до труни), жіночий журнал «П'ята пора», дитячий журнал... Не склалося. Не вистачило в мені кременю й заліза, та й всього іншого не знайшлося.

В просвітанську газету мене попросили прийти на кілька місяців. Зорганізуєш тижневик і – вічна творча весна. Не було й нема того, що дозволяє редакторів бути щасливим редактором: тиражі, прибутки, великий колектив і впливовість. Але залізо і кремень є! Є колектив, є автори, є читачі, яких нема в інших: постійні, надійні, україноцентричні.

Є зради, що не поступаються тим, радянським. Є «однорудці», які, рознюхавши, що грошей за ідею не платять, йдуть, обіцяючи повернутися, коли «настануть кращі часи»...

Мені не вдалося стати тим журналістом і редактором, що: «володар дум» і «законодавець моди». Мене не ваблять стовпища політиків, стойбища політехнологів і квадрат, обмежений Банковою–Грушевським. В чомусь безнадійний «пережиток минулого», я й досі вірю, що найцікавіші у нас – Люди. Оті, що від коліски до труни живуть так, як живе Україна. І хочуть, аби вона змінювалася, залишаючись українською.

А щоб чесно і чесно зізнатися в усьому, чого очікувала від своєї професії, скажу: все життя мрію видавати газету «Погода». І знаю, що це буде найкраща газета – в наступному житті.

5 червня 2017 р.
Київ.

Про авторку. Любов Голота – відома українська поетеса, прозаїк, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка. Працювала журналісткою в місцевих ЗМІ, у столиці на Українському радіо, нині понад 20 років є головною редакторкою газети «Слово Просвіти», центрального видання Всеукраїнського Товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка.

«Так просто»

Ці слова приспіву з однойменної відомої пісні Ірини Білик найбільше пасують до назви виставки чернігівських художників, що відкрилася 20 серпня у Мистецькому центрі обласної бібліотеки для юнацтва.

Куратором мистецького заходу, присвяченого 30-річчю відновлення Незалежності України, є наш колега Святослав Подлевський, молодий і талановитий художник, кандидат історичних наук.

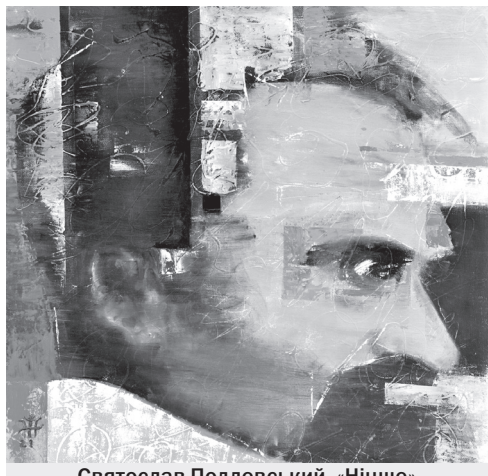
У заході беруть участь 15 майстрів та майстринь нашого міста: Анна Деркач, Роман Закревський, Олександр Земляков, Оксана Корнієнко, Дмитро Куровський, Валерій Лисиця, Надія Мартиненко, Володимир Матвейцев, Роман Найдьон, Руслан Перекуча, Святослав Подлевський, Олена Саченко, Анастасія Солобай, Сергій Тонканов, Євгеній Шаповалов.

У фойє відвідувачів зустрічатиме «Юстиція» – безпристрасна пані із зав'язаними очима, що спирається лівою рукою на меч. Анастасія Солобай, авторка картини, прагне своїм твором підкреслити усю складність та відповідальність 30-річного шляху з реформування судової системи в Україні.

«Дзеркало душі» – дебютна картина Олександра Землякова, на мою думку, відтворює внутрішній світ доктора Грімсбі Ройлотта, вітчима Елен Стоунер. Бачимо болотяну гадюку, привезену доктором з Індії, за «допомогою» якої вітчм вже встиг смертельно отруїти свою падчерку Джулію, рідну сестру Елен. Ліворуч – блюдець з молоком, улюбленою зміїною їжею. Проте Шерлок Холмс та доктор Ватсон вчасно перешкоджають отруєнню Елен (Артур Конан Дойл, «Пістрява стрічка»).

У Німеччині дуже скаржаться на мої «ексцентричності». Проте ніхто не знає докладно, де мій центр, тому важко зрозуміти, де й коли мені трапляється бути ексцентричним». Слова належать відомому німецькому філологу й філософу Фрідріху Ніцше (1844–1900), повні переклади творів якого лише починають видаватися в Україні (львівське видавництво «Астролябія» та харківське «Фоліо»). Центральну ідею «ексцентричного» вислову філософа найкраще втілено на чудовому полотні Святослава Подлевського «Ніцше» завдяки майстерному поєднанню теплих та холодних кольорів.

Надзвичайно глибокою й символічною є картина Володимира Матвейцева «І сталося світло...» На моє переконання, відомий майстер дивовижно ілюструє головну сюжетну лінію роману Емілія Золя

Святослав Подлевський, «Ніцше»

«На глибоких висотах»

Анастасія Солобай «Юстиція»

«Лурд» (1894). П'єр Фроман, молодий католицький священик, який втратив віру, супроводжує Марію, кохану подругу дитинства, тепер прикуту до ліжка, у її паломництво до місця об'явлення Богородиці у 1858 р. (Лурд, передгір'я Піренеїв, південно-західний куточок Франції). Обоє прагнуть і потребують світла віри й надії на зцілення...

Унікальною є робота Сергія Тонканова «На глибоких висотах». Білі ведмеді в намірах порятунку від стрімкого танення арктичних льодовиків (головної екологічної загрози для виду Ursus maritimus) набувають... крила, намагаються втекти від руйнівного впливу цивілізації, але... знову опиняються в міцних тенетах людини.

Ознайомитися з виставкою можна до 17 вересня (з понеділка по п'ятницю, з 10-ї до 18-ї год.) у блакитній залі нового корпусу обласної бібліотеки для юнацтва (вул. Шевченка, 54: навпроти стадіону ім. Юрія Гагаріна).

Валерій ПОМАЗ, бібліограф обласної бібліотеки для юнацтва

Владислав САВЕНОК

Радість дня

Сьогодні був Міжнародний день молоді. Яюсь спонтанно попросив надіслати оригінальні новели саме МОЛОДИМ ЛЮДЯМ. Але найбільша радість трапилася, коли їхав у маршрутці.

Побачив дівчину з книгою. ВОНА ЗАХОПЛЕНА ЧИТАЛА. Кілька хвилин вагався: запитати чи ні, ЩО читає? Припускав, може дешевого роману кишенькового формату. Врешті-решт, зняв навушники і спитав:

– Вибачте, ви можете показати, яку книгу читаете?

Дівчина спокійно показала палітурку: Рей Бредбері, «451 градус за Фаренгейтом».

– Чудовий вибір. Гарна книга! Ви не зможете уявити моєї радості! Дівчина ЧИ-ТА-Є. Та ще й один із шедеврів світової літератури.

У голові миттю пролетів цей невимовно драматичний сюжет, який не залишає байдужим і викликає світлу тугу по нездійсненному у житті.

Драма людського існування перевертає душу. Рей Бредбері передбачив, що людство перестане читати книги і буде втрачати розум, стаючи на шлях деградації...

Тому й двічі зрадів, побачивши дівчину, яка читає саме цю книгу. Наперекір усьому. Дівчина (на фото) вийшла на зупинці, на перехресті вулиць Рокоссовського і Доценка. Район 22 школи. Добре, якщо любов до читання дівчині прищепили саме в цій школі...

А Рей Бредбері народився 22 серпня (за 10 днів) у 1920-му і прожив 91 рік...

12 серпня 2021 р.
Чернігів.

Про автора. Владислав Савенок – відомий чернігівський журналіст, поет, працював у чернігівських ЗМІ, останні роки працює в місцевих інтернет-виданнях.

